

Δίπτυχα “Μνήσθητι Κύριε...”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η θεία Λειτουργία ως ανάμνηση της ζωής του Χριστού είναι συγχρόνως και ανάμνηση της ζωής εκείνων που μέσα τους ζούσε ο Χριστός.

Μπροστά στο σώμα και το αίμα του Κυρίου, ο ιερέας ενώνει τη θριαμβεύουσα (ουράνια) με τη στρατευόμενη (επίγεια) εκκλησία. Μνημονεύει όλα τα μέλη της, από τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης μέχρι τους χριστιανούς που ζουν τώρα.

Ιδιαίτερα, “την παναγία, την καθαρή, την πολύ ευλογημένη, την ένδοξη κυρία μας, Θεοτόκο και αιειάρθενο Μαρία”. Στο άκουσμα τούτου του ονόματος, ο λαός ψάλλει προς τιμή της το μεγαλυνάριο: “Άξιόν εστιν ως αληθώς, μακαρίζειν Σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώμητον και Μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβίμ και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφίμ, την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν”.

“Η ενοποιητική δύναμη τού Χριστού καλύπτει το σύμπαν και η Εκκλησία υψώνει την τριπλή μνημόνευση των αγίων, των νεκρών και των ζώντων, με επικεφαλής τη Θεοτόκο” (Π. Ευδοκίμωφ).

Ο Ιερέας χαμηλόφωνα μνημονεύει τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, τους Αποστόλους, τον άγιο που γιορτάζει εκείνη την ημέρα, κι όλους τους Αγίους. Προσεύχεται και για όλους όσοι κοιμήθηκαν με την ελπίδα της αναστάσεως στην αιώνια ζωή.

Μα και για τους ζωντανούς, «αρχίζοντας από εκείνους που ασκούν κάποια εξουσία πάνω στους άλλους, που το λειτούργημά τους είναι υψηλότερο, το καθήκον βαρύτερο, η ευθύνη πιο τρομερή... Μνημονεύει τους Κοσμικούς άρχοντες και, φέρνοντας κατά νου την ιερότητα και τις δυσκολίες του αξιώματός τους, ζητά από το Θεό ν’ ανατρέψει κάθε εμπόδιο στην επιδίωξη του αγαθού...

Ο ιερέας προσεύχεται επίσης με όλη του την καρδιά για τη διατήρηση όλων όσοι έχουν επωμισθεί τα υψηλότερα εκκλησιαστικά αξιώματα κι είναι από τον Κύριο ταγμένοι να πηδαλιουχούν την εκκλησία και να διαχειρίζονται, με το λόγο, την ίδια τη θεία αλήθεια. Αναλογιζόμενος πόσο ιερό είναι το χρέος τους και πόσο τρομερή η ευθύνη τους, ο ιερέας, βαθειά συντριμμένος, απευθύνει αυθόρμητα αυτά τα λόγια στον Θεό: “Εν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, του αρχιεπισκόπου ημών... ον χάρισαι ταις αγίαις σου Εκκλησίαις εν ειρήνη, σώνον, έντιμον, υγιά, μακροημερεύοντα καί ορθοτομούντα τον λόγον της Σης αληθείας” ...και συνεχίζει να προσεύχεται για όλους αρχίζοντας από την πόλη και το ναό, κι αγκαλιάζει με την προσευχή του κάθε πόλη, κάθε χώρα κι όλους τους πιστούς που κατοικούν, τους πλείοντες, τους οδοιπορούντες, τους ασθενείς, τους υποφέροντες, τους αιχμαλώτους» (Νικολάι Γκογκόλ).

Αναφέρονται όλοι, γιατί η θυσιαζόμενη Αγάπη είναι εκεί. Έτοιμη ν’ ακούσει για όλα και για όλους. Έτοιμη να ενώσει όλους με τη δύναμη τής αγάπης, ώστε “εν ενί στόματι και μιά καρδιά” να δοξάζουμε και να υμνούμε το πάντιμο και μεγαλόπρεπο όνομα τής Τριαδικής Θεότητας.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastridos.com